

det Vædringsforslag, den ærede Minister har stillet i denne Anledning.

Justitsministeren: Om ogsaa Forordningen af 27de Maj 1848 for Tiden faaer mindre Anvendelse end tidligere, vedbliver dog Analogien at være tilstede. Jeg troer heller ikke, at man, som den ærede Landsdøstingsmand yttrede, kan paaberaabe sig de Principer, som findes i Lovudkastet. Jeg tillo' mig tidligere at bemærke, at der ikke findes nogen egentlig Analogie for at sætte Grændsen ved 18de Aar, og at man da i alt Fald maatte sætte 18 Aars Grændsen som gjældende ogsaa for Fruentimmer. Det er dog et ganske andet Spørgsmaal, hvem der har Frihed til at indgaae visse Contracter, end naar der er Spørgsmaal om, hvem der kan undertafte Huustugt. Dpfaster man dette sidste Spørgsmaal, leder hele Lovgivningens Analogie utvivlsomt til at komme til den Aldersgrændse, jeg har tilladt mig at foreslaae.

Drejer: Med Hensyn til hvad den høitæredede Justitsminister i sit forrige Foredrag bemærkede om, at de Børnepligtige, der vare indfaldte til Tjeneste, ikke vare fritagne for corporlig Revselse, maa jeg tillade mig at bede erindret, at jeg i Særdeleshed har udhævet og har lagt Vægt paa, at de Yngre, der frivilligt indgik paa at afsjene deres Børnepligt, forinden de havde naaet den lovbestemte Alder, derved bleve undergivne den aldeles lige, den selvsamme Behandling som de Ældre. For mig er den naturlige Grændse for den Tid, da Huustugtretten skal ophøre, den, hvor Dpdragelsen kan ansees at være til Ende; jeg kan ikke erkende nogen anden Grændse end denne for denne Rets Dphør, og, naar man antager dette, synes det dog virkelig, at 18 Aars Alderen kommer det Rette nærmere end 20 Aars Alderen, og det staaer, saavidt jeg skjønner, i god Harmonie dermed, at Forpligtelsen til at taale sliq Revselse hæves for det qvindelige Lyende med det 16de Aar. Jeg anseer forøvrigt den Rettighed at kunne vøe Huustugt mod et Lyende for i Virkeligheden af aldeles ingen Betydning eller Nytte for Huusbonden, i alt Fald udenfor det Tilfælde, at Lyendet er i en meget ung Alder; thi da er Rettigheden vistnok ligesaameget eller maaskee mere

i Lyendets eller Børnets Interesse end i Huusbondens.

Da Ingen videre begjærede Ordet, gik man over til Afstemning, hvorved Forslag af Justitsministeren.

Til § 27.

Art. 18 Aar forandres til 20 Aar blev forkastet med 26 Stemmer mod 16.

Formanden: Derefter bliver at sætte under Forhandling de Vædringsforslag, som ere stillede til § 38. Det andet af de paa Listen staaende Forslag vil komme sidst under Afstemning. De 2 første Vædringsforslag af Justitsministeren mener jeg staae i nøie Forbindelse med hinanden og betinge hinanden (Justitsministeren: Ogsaa det 3die.), saa at de maatte være undertafte een Afstemning. Forsaavidt ogsaa det 3die af Justitsministeren stillede Forslag staaer i nøie Forbindelse med de andre Forslag til § 38, da vil jo Udfaldet af Afstemningen over de 2 foregaaende Forslag have sin Indflydelse med Hensyn til dette Forslag. Det er saaledes Vædringsforslagene til § 38, i Forbindelse med selve Paragraphen, der ere under Forhandling.

Ordføveren: Den første Forandring man har tilladt sig at foreslaae i § 38, er den, at Ordene i 2den Linie: „Enke, Børn eller Arvinger“ forandres til „Enke eller Bo“. Man har nemlig troet, at Ordet „Bo“ var et rigtigere Udtryk end „Børn eller Arvinger“, fordi Boet jo er det, der egentlig vil blive Spørgsmaal om, og, da der kunde tænkes Boer, hvor til der ingen bestemte Arvinger var, er det altsaa bedre blot at bruge Udtrykket „Bo.“ Dernæst har man foreslaaet, at i andet Punctum efter „da ere de berettigede til at forlange Saadant“ tilføies: „med 8 Dages Varjel.“ Det er med Hensyn til den Maade, Udvalget har meent at burde foreslaae, nemlig at Boet og altsaa ogsaa Enken kunde have Frihed til at beholde Lyendet eller bortvise det, at man har troet, at det var billigt, at det dog ikke den sidste Dag i en Maaned skulde blive sagt det, at det skulde bort, men at det fik et Varjel, som man har troet, at burde fastsætte til 8 Dage. Endelig har man i Paragraphens